

Научены да грабѣжтъ, Еничеритѣ не можихъ да търпѣжтъ мирнитѣ години, които настанѣхъ подиръ влашекия бой, и въ отсъствието на Сюлеймана отъ столицата тѣ са подигнахъ и ограбихъ къщитѣ на пашитѣ и на Евреитѣ. Като са извѣсти за вѣстанъето, Султанътъ побърза да са върне въ Цариградъ и да накаже виновнитѣ. Той посѣче съ ржката си трима отъ най-безочливитѣ немпринци, които понскахъ да оскърбявжтъ и него съ думитѣ си, събра наоколо си вѣрната войска и принуди Еничеритѣ да му са молѣжтъ за прошка. Сюлейманъ опрости всичкитѣ, освѣнъ началницитѣ, които той погуби.

Неспокойный духъ вече хванжлъ да са проявява въ туй тѣло и Султанътъ разбра, че то трѣба да са занимава съ боеве. Съ тѣзь мисль той объяви бой на Персія и поченж да са готви за походъ, който обаче станж чакъ подиръ осемъ години. Вниманъето на Сюлеймана са обрѣж тогазь къмъ западъ, дѣто ставахъ важны събитія.

Обградена отъ всекъждѣ съ владѣніята на австрійския домъ, Франція бѣше са обрнала къмъ Султана и искаше да направи съ него съюзъ за възстановеніе на европейското равновѣсе. Францискъ I написа на Султана своитѣ планове и му ги проводи чрѣзь особенъ посланникъ. Въ писмото си френскійтъ царъ съвѣтва Сюлеймана да нападне на унгарския царъ, като на първый защитникъ на австрійския домъ. Сюлейманъ отговори на прѣдложеніята съ единъ горделивъ и покровителственъ слогъ. Туй е было първыйтъ съюзъ на Христіанетѣ съ Турцитѣ.

Въ 1526 г. 100,000 Турцы възлѣзохъ по Дунавъ и съ пристѣпъ усвоихъ градове Петервардинъ и Илонъ. Отъ тамъ войската прѣмнѣж на полето *Мохачъ*, дѣто са захванж страшень бой и дѣто погинж унгарската държава. Побѣдителный Султанъ влѣзе въ Будинъ и отъ тамъ припозна трансилванския воевода Іоанна Заполи за царъ, подвластенъ на Портата. Между другитѣ съкровища, които изнесе Сюлейманъ отъ Будинъ, имаще и три тучены статуи, на три язычески богове; Султанътъ ги постави на Атѣ-Мейданъ, кол-